

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 309/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 15 marca 2023 roku sygn. akt II K 319/23			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>podniesiony przez obrońcę oskarżonego D. G.</p> <p>zarzut obrazy przepisów postępowania, mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia tj.</p> <p>- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

oskarżonego i
bezzasadne
przyjęcie, że
stanowią one jedynie
przyjętą taktykę
procesową, w
sytuacji gdy były one
spójne, logiczne i
wewnętrznie
niesprzeczne, a
oskarżony
konsekwentnie i
stanowczo w
postępowaniu
przygotowawczym
nie przyznawał się
do popełnienia
zarzucanego mu
czynu,

- art. 167 k.p.k. w zw.
z art. 5 § 2 k.p.k.,
art. 366 § 1 k.p.k.
w zw. z art. 2 §
2 k.p.k. polegającej
na niewyjaśnieniu
wszelkich istotnych
okoliczności, w
sytuacji gdy w
sprawie istniały
wątpliwości
dotyczące faktów
mających niezwykle
istotny wpływ na
jej rozstrzygnięcie, w
szczególności zaś nie
rozwikłano kwestii
rzeczywistego
przebiegu wydarzeń
i zasadniczych
elementów
dotyczących w
szczególności czy
oskarżony D. G.
w okresie objętym
aktem oskarżenia
działał ze z góry
objętym zamiarem
w celu osiągnięcia
korzyści

majątkowej, czym miał doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem oskarżycieli posiłkowych, które to wątpliwości rozstrzygnięto na niekorzyść oskarżonego, a zaniechanie ustalenia chociażby innego scenariusza wydarzeń miało z kolei wpływ na naruszenie zasady prawdy materialnej,

art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k .poprzez oddalenie przez sąd wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości i ustalenia czy w okresie czasu objętym zarzutem, czyli od grudnia 2018 roku do 21 marca 2019 roku oskarżony był wypłacalny, jaka była kondycja finansowa jego firmy w chwili zawierania umów, gdyż opinia ta w realiach niniejszej sprawy wydawała się być niezbędna by ocenić ewentualny zamiar oskarżonego popełnienia przestępstwa oszustwa,

- art. 415 § 5 k.p.k.
w zw. z art. 72
§ 2 k.k. polegającej
na orzeczeniu na
podstawie art. 72
§ 2 k.k. obowiązku
naprawienia szkody
w części poprzez
zapłatę kwoty 10
000 złotych na rzecz
pokrzywdzonego
(...) sp. z o.o.
z/s w (...) w
ramach wykonania
nakazu zapłaty w
postępowaniu
upominawczym
Sądu Rejonowego
(...) w P. w sprawie
sygn. X GNc 6779/19
oraz kwoty 70 000
złotych na rzecz
pokrzywdzonego Ł.
K. w ramach
wykonania nakazu
zapłaty w
postępowaniu
upominawczym
Sądu Okręgowego w
Gdańsku w sprawie
sygn. IX GNc
267/19, w terminie
1 roku od daty
uprawomocnienia
się zaskarżonego
wyroku, w sytuacji
gdy Sąd Rejonowy
(...) w P. w
sprawie sygn. X
GNc 6779/19
prawomocnym
nakazem zapłaty z
dnia 23 września
2019 roku zasądził
od oskarżonego na
rzecz
pokrzywdzonego
(...) sp. z o.o. z/
s w (...) kwotę

21 378,11 złotych wraz z odsetkami ustawowymi, zaś Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie sygn. IX GNc 267/19 prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 23 września 2019 roku zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego Ł. K. kwotę 86 442, 57 złotych wraz z odsetkami ustawowymi, a zatem zawarta w art. 415 § 5 k.p.k. klauzula antykumulacyjna kategoriycznie wyklucza kumulowanie tytułów egzekucyjnych wynikających z różnych orzeczeń (tytuł taki stanowi także orzeczenie wydane na podstawie art. 72 § 2 k.k. - art. 107 § 1 i 2 k.p.k.), przy czym nie ma znaczenia , bo ustawa w tym względzie nie czyni zastrzeżeń, czy roszczenie o którym wcześniej orzeczono w postępowaniu cywilnym zostało czy też nie zostało skutecznie wyegzekwowane, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za

podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść, będący wynikiem naruszeń proceduralnych polegających na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie dowolnej, wybiórczej i tendencyjnej, a nie swobodnej oceny, całkowitym zlekceważeniu faktu nie przyznawania się przez oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów, pominięciu istotnych okoliczności przemawiających na jego korzyść, nieusunięciu wątpliwości nasuwających się w trakcie postępowania, nie wykazaniu jakimi metodami sąd meriti doszedł do przekonania o istnieniu zamiaru przestępstwa oszustwa skutkującego bezzasadnym uznaniem, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu występków z art. 286 § 1 k.k., w sytuacji gdy prawidłowo przeprowadzone postępowanie dowodowe oraz logika wniosków nie

	<p>dawałaby podstaw do przyjęcia takiej tezy, gdyż po stronie oskarżonego nie zaistniał zamiar bezpośredni obejmujący zarówno cel działania, jak i sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu, a oskarżony nie obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i wszechstronną jego analizę, sąd rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wywiódł z nich słuszne wnioski - tak co do sprawstwa i winy oskarżonego D. G. w zakresie obu przypisanych mu czynów, przyjętej kwalifikacji prawnej tychże, jak i wymierzonej kary pozbawienia wolności i grzywny. Nie dopuścił się przy</p>				

tym wskazywanego przez obrońcę błędu w przyjętych za podstawę wyroku ustaleniach faktycznych.

Sąd ten, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w sposób logiczny i z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego uargumentował, jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Kształtując swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów należycie uzasadnił, którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a którym tego waloru odmówił. W ocenie tej nie dopuścił się dowolności. Trafność ustaleń i rozważań tego sądu nie może więc budzić wątpliwości.

Mając powyższe na uwadze i odnosząc się do apelacji obrońcy, dotyczącej naruszeń przez sąd pierwszej instancji przepisów prawa procesowego, mających istotny wpływ na treść wyroku, należy stwierdzić iż

podniesione zarzuty miały charakter głównie polemiczny.

Całkowicie niezasadnie obrońca odwołał się do naruszenia przez sąd a quo reguły dowodowej in dubio pro reo określonej w art. 5 § 2 k.p.k. Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, iż sąd ten zignorował wskazania wynikające z powołanego przepisu. Dla oceny naruszenia powyższej reguły dowodowej nie może być bowiem miarodajne to, iż obrońca dopatruje się w sprawie wątpliwości, czyniąc w tym zakresie stosowne sugestie w środoku odwoławczym.

Kluczowe pozostaje natomiast to, czy organ orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć.

Tymczasem sąd

orzekający w tej sprawie ani nie powziął, ani nie powinien był powziąć tego rodzaju wątpliwości.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że w przypadku, gdy pewne ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, to nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo. W przedmiotowej sprawie nie pojawiły się nie dające się usunąć wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego D. G.. Sąd pierwszej instancji stwierdził owo sprawstwo w zakresie obu przypisanych mu występów przeprowadzając dokładne i wnikliwe postępowanie dowodowe, analizując i oceniając wszystkie dowody w sposób rzetelny i wszechstronny.

Błędnie obrońca upatrywał naruszenia przepisu art.7 k.p.k. w dokonanej przez sąd merytoryczny ocenie z jednej strony wyjaśnień oskarżonego D. G., a z drugiej zeznań pokrzywdzonego Ł.

K. i świadka B. P. -
członka zarządu (...) sp. z o.o. z/s w (...), reprezentującego ją jako podmiot w toku niniejszego postępowania.

Swobodna, a więc zgodna z zasadami sformułowanymi w art.7 k.p.k. ocena materiału dowodowego stanowi uprawnienie sądu merytorycznego i pozostaje pod ochroną wskazanego przepisu tak długo, dopóki skarżący nie wykaże, iż sąd ten oparł rozstrzygnięcie bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź też ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczeniem życiowym.

W przedmiotowej sprawie tego rodzaju okoliczności nie zostały skutecznie wykazane przez obrońcę. Skarżący podjął próbę przedstawienia odmiennej oceny materiału dowodowego, która jednak w przeciwieństwie do tej dokonanej przez

sąd orzekający, charakteryzuje się ogólnikowością, dowolnością i brakiem obiektywizmu. Stwierdzić należy, że taka metoda kwestionowania trafności skarżonego wyroku nie mogła okazać się skuteczną.

Sąd pierwszej instancji miał na względzie wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, w tym treść wyjaśnień oskarżonego D. G.. oraz zeznania istotnych w sprawie świadków tj. pokrzywdzonego Ł. K. i świadka B. P. - członka zarządu (...) sp. z o.o. z/s w (...). Przy czym sąd ten dokonał kompleksowej ich analizy w powiązaniu z całokształtem zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności przez pryzmat dokumentów zgromadzonych w materiale aktowym przedmiotowej sprawy w postaci wyszczególnionych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku kopii faktur, nakazów zapłaty,

pism komornika i informacji z Urzędu Skarbowego w P..

Skarżący przedstawił zaś w uzasadnieniu apelacji własną analizę zebranego materiału dowodowego. Przy czym wybiórczej ocenie poddał tylko te dowody, które przemawiały za tezą przez niego prezentowaną.

Tymczasem prawidłowa analiza materiału dowodowego sprawy prowadzi do jedynie słusznego wniosku, a tym samym przekonania, o sprawstwie i winie oskarżonego D. G.. w zakresie obu zarzucanych mu czynów.

Bezsporna pozostaje kwestia:

- dokonania przez oskarżonego D. G. od (...) sp. z o.o. z/s w (...) zakupu części zamiennej w postaci turbiny w dniu 27 grudnia 2018 roku i korzystania z jej usług serwisowych w okresie 4 - 13 marca 2019 roku, dokumentowanych trzema fakturami VAT wystawionymi w dniach: 27 grudnia 2018 roku, 11 marca

2019 roku i 21 marca 2019 roku, z odroczonym 14 dniowym terminem płatności (z których dwie pierwsze zostały uregulowane częściowo, a do zapłaty pozostało odpowiednio 7 344,92 złote i 538,93 złote, zaś trzecia w ogóle nie została zapłacona),

- zlecenia przez oskarżonego D. G. podwykonawcy Ł. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą " Ł. K. Zakład Usług (...), J. " wykonania w okresie od maja do października 2018 roku usług w zakresie leśnictwa i pozyskiwania drewna w Nadleśnictwie L., będącego podstawą wystawienia sześciu faktur VAT datowanych na dzień 30 maja 2018 roku, 30 czerwca 2018 roku, 31 lipca 2018 roku, 31 sierpnia 2018 roku i dwóch - 30 września 2018 roku, z odroczonym 21 dniowym terminem płatności (z których dwie pierwsze zostały uregulowane w całości, zaś kolejne

cztery w ogóle nie zostały zapłacone).

Podstawowym zagadnieniem wymagającym rozstrzygnięcia w przedmiotowym procesie było natomiast występowanie po stronie oskarżonego w chwili zawierania wszystkich wymienionych umów (kupna - sprzedaży i świadczenia usług), niezbędnego dla bytu obu przestępstw oszustwa, zamiaru bezpośredniego - kierunkowego niewywiązania się z tychże - niezapłacenia za pobrany towar będący przedmiotem pierwszej wskazanej powyżej umowy i za wykonane usługi (serwisowe i leśne). Oskarżony nie uregulował większości należności z tytułu rozważanych transakcji: handlowej i usługowych.

Analiza dat wystawienia poszczególnych faktur wskazuje, że zlecając kolejne partie usług był już opóźniony z

płatnością za faktury poprzednio wystawione i nie poczuwał się do zapłaty za wykonane dotąd prace (tak serwisowe, jak i leśne). Wiedząc zatem, że nie jest w stanie uregulować wcześniejszych chronologicznie należności wynikających z faktur VAT, w dalszym ciągu zaciągał zobowiązania, co stanowi niezbity dowód braku zamiaru wywiązania się z nich. Skoro bowiem nie miał środków pieniężnych na pokrycie pierwszego długu, to oczywistym było że nie będzie w stanie zaspokoić wierzycieli w zakresie kolejnych generowanych płatności. Zatem już w momencie zamawiania zakupu czy zlecania usług miał zamiar niedotrzymania terminu zapłaty i odłożenia go na czas bliżej nieokreślony lub też nie miał faktycznej możliwości realizacji przyjętych na siebie zobowiązań w dacie ich powstania.

Kontynuował zatem we wskazanych

w zarzucie aktu oskarżenia okresach, współpracę z pokrzywdzonymi mimo utraty płynności finansowej swojej firmy i świadomości braku bieżących możliwości realizacji wymagalnych zobowiązań pieniężnych (co zasadniczo należy odnieść do pokrzywdzonej (...) sp. z o.o. z/ s w (...), gdyż pokrzywdzonemu Ł. K. nie zapłacił należności wynikających z wystawionych faktur VAT mimo otrzymanych od Lasów Państwowych środków pieniężnych za wykonane przez wymienionego jako podwykonawcę usługi).

Zatem w czasie zaciągania zobowiązań będących przedmiotem inkryminowanych czynów znajdował się on w stanie braku płynności finansowej i co istotne fakt ten zataił przed drugą stroną umowy. Owo przemilczenie braku płynności finansowej doprowadziło do

powstania po stronie
pokrzywdzonych
błędnego
wyobrażenia o
możliwościach
finansowych
oskarżonego. Ten
ostatni kreował
zatem mylne
wyobrażenie o
swoich
możliwościach
spłaty zobowiązań w
umówionych
terminach i
doprowadził
zarówno (...) sp. z
o.o. z/s w (...), jak i Ł.
K. do niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem. Taka
postawa - jak
słusznie wywiódł sąd
pierwszej instancji -
realizuje znamiona
przestępstwa
oszustwa i jest
formą zadłużenia w
rozumieniu prawa
cywilnego opartego
na czynie
niedozwolonym. Nie
stanowi natomiast,
jak subiektywnie
wywodzi skarżący,
przykładu
niedotrzymania
zobowiązania o
charakterze cywilno
- prawnym, nie
stanowiącego
jeszcze
przestępstwa.

Prawidłowości
ustaleń tego sądu
nie podważa
argumentacja
oskarżonego
odnosząca się do

sytuacji ze znacznie wcześniejszego okresu tj. roku 2016 dotyczącej zaprzestania płacenia należności przez jedno z konsorcjów współwykonujących prace, którego zaniechanie miało przyczynić się do kłopotów finansowych jego firmy, gdyż obciążyło ją właśnie jako głównego wykonawcę kontraktów realizowanych na rzecz Lasów Państwowych, w taki sposób, że zmuszony był płacić kary umowne za nieterminowe wykonanie prac. Oszukańczym zabiegiem jest bowiem również odkładanie płatności swoich wierzycieli i uzależnianie ich od powodzenia planowanych inwestycji czy też oczekiwanych ale nie posiadanych środków finansowych, a więc uzależnianie spełnienia zobowiązania od zdarzeń przyszłych i niepewnych. Oznacza bowiem wprowadzanie w błąd kontrahenta poprzez wywołanie u niego wyobrażenia o

istniejącej
rzeczywistości -
nieadekwatnego do
rzeczywistego stanu
rzeczy.

Oskarżony sam
przyznał fakt
posiadania w
okresach
inkryminowanych
mu czynów,
opóźnień w
płatnościach na
rzecz różnych
podmiotów
gospodarczych.

Okoliczność ta
znalazła również
potwierdzenie w
dokumentach
zgromadzonych w
materiale aktowym
przedmiotowej
sprawy:

- kopia nakazu
zapłaty w
postępowaniu
nakazowym z dnia
7 czerwca 2019
roku sygn. akt
VI GNe 2412/19
Sądu Rejonowego
w Gdyni (karta
53) wskazuje na
opóźnienie D. G. w
płatnościach od dnia
8 grudnia 2018 roku
na rzecz (...) sp. zo.o.
z siedzibą w K.,

- informacja
Naczelnika Urzędu
Skarbowego w P.
z dnia 13 kwietnia
2022 roku (karta
54) wskazuje
na prowadzenie
przeciwko D. G.

postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułów wykonawczych dotyczących niezapłaconych składek społecznych i zdrowotnych, składek na FP i FGŚP za miesiące luty i marzec 2019 roku (wystawionych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w związku z bezskutecznością egzekucji),

- daty faktur wystawionych przez Ł. K.. wskazują, że nawiązując współpracę z (...) sp. z o.o. z/s w (...) w grudniu 2018 roku i w marcu 2019 roku (kupując turbinę i zamawiając usługi serwisowe maszyny J. D. (...)) D. G. miał niezapłacone na jego rzecz należności na łączną kwotę 137 583, 75 złotych.

Nie wyłącza karygodności wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych ich łatwowierność czy też ich naiwne zaufanie do zapewnień oskarżonego co do realizacji należnych świadczeń z opóźnieniem, gdyż akceptacja opóźnień

i godzenie się na nieterminowe płatności, nie oznacza braku realizacji znamion oszustwa w zachowaniu oskarżonego.

Rację ma więc sąd rejonowy, że oskarżony wprowadził w błąd pokrzywdzonych co do zamiaru wywiązania się z zawartych umów i zapłaty należności za kupioną turbinę czy wykonane usługi (serwisowe i leśne). wynikające z wystawionych faktur VAT, czyli wypełnienia zobowiązań jakie zaciągnął, wszak w okresie kiedy tego dokonał nie miał płynności finansowej.

Brak jest podstaw do przyjęcia, że sąd pierwszej instancji dopuścił się naruszenia prawa procesowego w zakresie nieuwzględnienia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości i ustalenia czy w okresie objętym zarzutami, a w szczególności od grudnia 2018 roku

do 21 marca 2019 roku (który to przedział czasowy skonkretyzował skarżący w środku odwoławczym) oskarżony był wypłacalny, jaka była kondycja finansowa jego firmy w chwili zawierania umów, w celu oceny zamiaru oskarżonego popełnienia przestępstwa oszustwa, Ta inicjatywa dowodowa została oceniona przez pryzmat przesłanek z art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k . a przeprowadzona przez organ procesowy analiza doprowadziła go do zasadnego przeświadczenia co do braku potrzeby korzystania z wiedzy specjalistycznej we wskazanym zakresie. Podał on powody oddalenia wniosku i jasno skonstatował, że zebrane w sprawie dowody w sposób wystarczający wskazują na kondycję finansową firmy oskarżonego w czasie przedmiotowych zdarzeń. Natomiast autor apelacji - dokonując polemiki z tym stanowiskiem - nie wykazał aby

przesłanki określone w art. 193 k.p.k. w tym aspekcie wystąpiły, bowiem nie dostarczył przekonujących argumentów na poparcie swojego stanowiska.

W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku sąd rejonowy wskazał na wynikające z deklaracji podatkowych PIT 36 L dochody. osiągnęte przez oskarżonego. Wynosiły one, stosownie do informacji z karty 55 akt: 445 230,27 złotych w 2018 roku i 321 817,45 złotych w roku 2019 roku. Tenże sąd uznał, że sytuacja finansowa firmy ww. była dobra, bo była dochodowa. Oskarżony natomiast nie wykazał żadnych obiektywnych przeszkód, od niego niezależnych, które ległyby u podstaw niezapłacenia należności objętych zarzutami skargi publicznej. Dlatego też skonstatował sąd orzekający, że owo zaniechanie w płatności należności wynikających z zaciągniętych zobowiązań, było

wynikiem niechęci oskarżonego (jego nastawienia) do obowiązków wobec kontrahentów.

Zatem elementy przedmiotowe oszustwa mieściły się w świadomości oskarżonego, były objęte jego wolą - chęcią uzyskania nienależnych korzyści majątkowych. Sąd odwoławczy nie dzieląc takiej pozytywnej oceny kondycji finansowej podmiotu gospodarczego zarządzanego przez oskarżonego (o czym powyżej), zamiar niewywiązania się z zaciąganych zobowiązań po stronie oskarżonego wywiódł z jego faktycznej niemożności regulowania wcześniejszych płatności dłużnych i jednoczesnego świadomego zamawiania kolejnych odpłatnych usług bez możliwości ich uregulowania.

Reasumując należy stwierdzić, że apelant nie wykazał żadnych istotnych i wazących uchybień w ocenie materiału dowodowego.

Kontrola

instancyjna potwierdziła, iż sąd rejonowy nie dopuścił się ani obrazy przepisów postępowania, ani w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mającego na nie wpływ, co uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego oraz ujawnionego w postępowaniu i brak jest podstaw do jego zdyskwalifikowania.

Trafnie obrońca oskarżonego podniósł natomiast zarzut naruszenia art. 415 § 1 k.p.k. (błędnie jedynie wskazując numerację przepisu według stanu prawnego przed 1 lipca 2015 roku, czyli art. 415 § 5 k.p.k zamiast art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k.) wynikający z zobowiązania oskarżonego na podstawie art. 72 § 2 k.k. do naprawienia pokrzywdzonym szkód wyrządzonych

przestępstwami.
Naruszony przepis
stanowi, że
obowiązku
naprawienia szkody
nie orzeka się,
jeżeli roszczenie
wynikające z
popelnienia
przestępstwa jest
przedmiotem innego
postępowania albo
o roszczeniu tym
prawomocnie
orzeczono (tzw.
klauzula
antyкумуляcyjna).
Określony w ten
sposób zakaz
obejmuje zarówno
orzekanie o
obowiązku
naprawienia szkody
wyrządzonej
przestępstwem na
podstawie art. 46
§ 1 k.k., jak
i o zobowiązaniu
oskarżonego do
naprawienia szkody
na podstawie art. 72
§ 2 k.k., w wypadku
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary
pozbawienia
wolności. Istota
klauzuli
antyкумуляcyjnej
sprowadza się
bowiem do
skutecznego
zapobiegania
występowania w
obrocie prawnym
więcej niż jednego
tytułu
egzekucyjnego z
dochodzenia tego
samego roszczenia

w postępowaniu karnym lub innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę. Jeśli o roszczeniu wynikającym z popełnienia przestępstwa orzeczono już prawomocnie to wyłączona jest możliwość orzekania o obowiązku naprawienia szkody i to niezależnie od tego czy zasądzone w procesie cywilnym roszczenie zostało wyegzekwowane (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2013 roku, sygn. V KK 878/12, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2019 roku, sygn. IV KK 58/19). U podłoża koncepcji normatywnej rozważanej instytucji leżała obawa, że orzeczenie o odpowiedzialności w postępowaniu cywilnym, a następnie o środku kompensacyjnym w procedowaniu karnym, mogłoby prowadzić do sytuacji, w której w obrocie prawnym występowałyby kumulacje tytułów i w konsekwencji rozstrzygnięć dotyczących tego samego roszczenia.

Jak wynika z poczynionych w przedmiotowej sprawie ustaleń faktycznych w uprzednio prowadzonych postępowaniach cywilnych zapadły prawomocne orzeczenia zasądające roszczenia tj.:

- nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego (...) w P. z dnia 23 września 2019 roku sygn. X GNc 6779/19, zasądający kwotę 21 378, 11 złotych, na rzecz (...) sp. z o.o. (karta 22),

- nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 23 kwietnia 2019 roku sygn. IX GNc 267/19, zasądający kwotę 86 442,57 złotych, na rzecz Ł. K. (karta 48),

- nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 29 lipca 2019 roku sygn. VI GNc 687/19, zasądający kwotę 51 141,18 złotych, na rzecz Ł. K. (karta 55).

Zatem o szkodach wynikających z przestępstw inkryminowanych oskarżonemu w przedmiotowym postępowaniu karnym rozstrzygnięto już we wskazanych powyżej prawomocnych orzeczeniach, a co za tym idzie w myśl art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. nie jest dopuszczalne (niejako ponowne) orzekanie o obowiązku naprawienia szkody w postępowaniu karnym w trybie art. 72 § 2 k.k.

Rację ma zatem obrońca oskarżonego, iż sąd rejonowy naruszył klauzulę antykumulacyjną nakładając na oskarżonego w pkt. 3 zaskarżonego wyroku, obowiązek naprawienia szkody (choć częściowy) w trybie art. 72 § 2 k.k. na rzecz F. Polska sp. z o.o i na rzecz Ł. K.. Dlatego sąd odwoławczy uchylił rozstrzygnięcie zawarte w pkt. 3 zaskarżonego wyroku.

Trafnie wskazano natomiast w jednym z judykatów, że

zakaz orzekania
obowiązku
naprawienia szkody,
w sytuacji gdy o
roszczeniu
wynikającym z
przestępstwa
rozstrzygnięto
prawomocnie w
innym
postępowaniu, nie
sprzeciwia się
zobowiązaniu
oskarżonego w
trybie art.72 § 1 pkt.
8 k.k. do wykonania
orzeczenia, w
którym o roszczeniu
tym rozstrzygnięto.
Choć wykonanie
obowiązku będzie
stanowiło
naprawienie szkody,
to zastosowany
środek probacyjny z
art. 72 § 1 pkt. 8 k.k.
nie jest tożsamy ze
zobowiązaniem do
naprawienia szkody,
o którym mowa w
art. 72 § 2 k.k.

W przeciwieństwie
do obowiązku
naprawienia szkody
orzeczanego na
podstawie tego
przepisu, orzeczenie
zawierające
zobowiązanie z art.
72 § 1 pkt. 8 k.k.
nie jest uważane
za orzeczenie co do
roszczeń
majątkowych w
rozumieniu przepisu
art. 107 § 2
k.p.k. i nie
podlega wykonaniu
w drodze egzekucji

(por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 8.4.2009 r., II AKA 63/09, KZS 2009, Nr 9, poz. 87: komentarz do art. 107 k.p.k. Sakowicz 2023, wyd.10).

Mając na względzie tak wyrażony w orzecznictwie i doktrynie pogląd, sąd odwoławczy na podstawie art. 72 § 1 pkt. 8 k.k. zobowiązał oskarżonego D. G. do wykonania prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 23 września 2019 roku, wydanego przez Sąd Rejonowy (...) w P. w sprawie X GNc 6779/19, zasądzającego roszczenie na rzecz (...) sp. z o.o., w terminie 1 roku. Ograniczył jednak nałożenie tego obowiązku do pokrzywdzonej spółki, a zaniechał nałożenia go w odniesieniu do pokrzywdzonego Ł. K., z powodu nie zaskarżenia wyroku przez tego ostatniego na niekorzyść oskarżonego.

Wniosek			
wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, nie jest zasadny z przyczyn wskazanych powyżej. Brak było także warunków z art. 437 § 2 k.p.k. do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, a w szczególności nie zaistniała bezwzględna			

<p>przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k. czy też konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości.</p>				
<p>3.2.</p>	<p><u>podniesiony przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. z/s w (...):</u></p> <p>zarzut: obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 72 § 2 k.k. poprzez zobowiązanie oskarżonego jedynie do częściowego naprawienia szkody przez zapłatę w terminie 1 roku od uprawomocnienia się orzeczenia na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. z/s w (...) kwoty 10 000 złotych w ramach wykonania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego (...) w P. w sprawie sygn. X GNc 6779/19, zamiast pełnej kwoty należności głównej, objętej ww. nakazem zapłaty w kwocie 21 378, 11 złotych,</p> <p>zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>orzeczenia, polegającego na błędym uznaniu, że interes pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. z/ s w (...) zostanie zaspokojony poprzez częściowe naprawienie szkody przez oskarżonego w kwocie 10 000 złotych</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Chybione są zarzuty podniesione przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. z/ s w (...). Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, akceptowanym przez piśmiennictwo, zakaz wynikający z klauzuli określonej w art. 415 § 1 k.p.k. odnosi się do każdego wypadku orzekania karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody, niezależnie od podstawy prawnej umożliwiającej wydanie takiego orzeczenia, a więc również do art. 72 § 2 k.k.tj. do zobowiązania do</p>				

naprawienia szkody przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary. W szczególności w wyroku z 23 listopada 2006 r., sygn. akt IV KK 328/06 Sąd Najwyższy explicite stwierdził, że zakaz wynikający z art. 415 § 5 k.p.k (obecnie art. 415 § 1 k.p.k) odnosi się także do art. 72 § 2 k.k, który stanowi materialną podstawę możliwości zobowiązania skazanego do naprawienia szkody w całości lub części w wypadku zawieszenia wykonania kary (por. także wyrok Sądu Najwyższego z 26 listopada 2008 r., sygn. akt III KK 342/08, Prok. i Pr. 2009, nr 4, poz. 17, wyrok Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2009 r., sygn. akt IV KK 145/09, OSNKW 2009, nr 9, poz. 77; wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 2012 r., sygn. akt V KK 9/12, BPK SN 2012, nr 2, s.22, OSN Prok. i Pr. 2012, nr 7 - 8, poz. 12; wyrok Sądu Najwyższego z 23 lutego 2012 r., sygn. III KK 484/11, zob. także

P. Gensikowski,
Klauzula zakazująca
kumulacji w
procesie karnym
rozstrzygnięć o
charakterze
kompensacyjnym -
zagadnienia
wybrane, Iustitia
2010, nr 1, s.27 - 31).

W niniejszej sprawie
oskarżyciel
posiłkowy
reprezentowany
przez pełnomocnika,
który zaskarżył
wyrok sądu
pierwszej instancji,
niespornie
dysponuje
prawomocnym i
egzekwowalnym
tytułem
egzekucyjnym
wydanym w
postępowaniu
cywilnym,
dotyczącym
roszczeń
wynikających z
popelnionego przez
oskarżonego
przestępstwa.
Zgodnie zatem z
utrwaloną linią
orzecniczą istnienie
prawomocnego i
egzekwowalnego
orzeczenia
cywilnoprawnego
zobowiązującego do
naprawienia szkody
wyłącza
dopuszczalność
wydania w
postępowaniu
karnym orzeczenia
zobowiązującego do
naprawienia szkody

wyrządzonej
przestępstwem .

Zatem zarzuty
apelacji dotyczące
naruszenia art. 72 §
2 k.k. nie zasługiwały
na uwzględnienie.
Wskazać natomiast
należy, że zakaz
wynikający z
klauzuli
antyкумуляcyjnej
ujętej w art. 415 §
1 k.p.k nie obejmuje
sytuacji, do której
odnosi się art.72 § 1
pkt. 8 k.k.

Sąd odwoławczy
przyjął, że cel
uregulowania
wynikającego z art.
415 § 1 zdanie drugie
k.p.k. nie sprzeciwia
się możliwości
zobowiązania
oskarżonego w
trybie art.72 § 1 pkt.
8 k.k.do wykonania
prawomocnego
orzeczenia, w
którym
rozstrzygnięto o
roszczeniu
odszkodowawczym
związanym ze
szkodą
spowodowaną
popelnieniem
przestępstwa, bo w
przeciwieństwie do
obowiązku
naprawienia szkody,
orzeczenie
zawierające
zobowiązanie z
art.72 § 1 pkt. 8 k.k.
nie jest orzeczeniem
co do roszczeń

majątkowych w rozumieniu art. 107 § 2 k.p.k. i nie podlega wykonaniu w drodze egzekucji (por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 8 kwietnia 2009 r., sygn. akt II AKA 63/09, KZS 2010, z. 3, poz. 75).

Zawarta w apelacji sugestia nałożenia na oskarżonego wnioskowanego obowiązku naprawienia szkody w ramach wykonania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego (...) w P. w sprawie sygn. X GNc 6779/19, doprowadziła do uznania iż intencją skarżącego było zobowiązania oskarżonego w trybie art.72 § 1 pkt. 8 k.k. do wykonania tego prawomocnego orzeczenia,.

W uzasadnieniu środka odwoławczego trafnie odnotowano ponadto, że wykonanie obowiązku probacyjnego stanowi element przestrzegania porządku prawnego, stąd ewentualne

<p>uchylanie się przez oskarżonego od wykonania ciążącego na nim orzeczenia cywilnego, jako postać rażącego naruszenia porządku prawnego, stanowić może przesłankę zarządzenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Ta świadomość w wystarczającym stopniu powinna dopingować oskarżonego do spełnienia ciążących na nim powinności związanych z wykonaniem roszczeń odszkodowawczych, o których prawomocnie orzeczono na drodze procesu cywilnego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zobowiązanie oskarżonego na podstawie art. 72 § 2 k.k. do naprawienia szkody wobec (...) sp. z o.o. z/s w (...) w całości tj. w kwocie 21 378, 11 złotych, w ramach wykonania nakazu zapłaty w postępowaniu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>upominawczym Sądu Rejonowego (...) w (...) w sprawie sygn. X GNC 6779/19, w terminie 1 roku od uprawomocnienia się orzeczenia, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania</p>			
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku był częściowo zasadny z przyczyn wskazanych powyżej. Brak było natomiast warunków z art. 437 § 2 k.p.k. do uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, a w szczególności nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k. czy też konieczność</p>			

przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymane w mocy zostały wszystkie rozstrzygnięcia zawarte w wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 15 marca 2023 roku sygn. akt II K 319/23, za wyjątkiem zawartego w pkt. 3 zobowiązania oskarżonego do częściowego naprawienia szkody		

na rzecz pokrzywdzonych: (...) sp. z o.o. z/s w (...) i Ł. K.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
W zakresie utrzymanym w mocy zaskarżony wyrok jest słuszny, a zarzuty obrońcy oskarżonego okazały się chybione.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: - uchylił zawarte w pkt. 3 zobowiązanie oskarżonego D. G. na podstawie art. 72 § 2 k.k do częściowego naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych: (...) sp. z o.o. z/s w (...) i Ł. K., - na podstawie art. 72 § 1 pkt. 8 k.k. zobowiązał oskarżonego D. G. do wykonania prawomocnego nakazu zapłaty w		

<p>postępowaniu upominawczym z dnia 23 września 2019 roku, wydanego przez Sąd Rejonowy (...) w P. w sprawie X GNC 6779/19, zasądającego roszczenie na rzecz (...) sp. z o.o., w terminie 1 roku.</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>Powody zmiany zaskarżonego wyroku zostały przedstawione w pkt. 3.1 i w pkt. 3.2. niniejszego opracowania.</p>			
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	<p>Z powodu nieuwzględnienia apelacji wywiedzionej na korzyść oskarżonego sąd odwoławczy zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa 660 złotych tytułem opłaty za drugą instancję i 20 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego stanowiły przepisy art. 634 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity : Dz. U. z 1983 roku, Nr 49 poz. 223 z późniejszymi zmianami) oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 108, poz.</p>	

	1026 z późniejszymi zmianami).	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońcę oskarżonego D. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie w zakresie obu przypisanych oskarżonemu czynów i o obowiązku naprawienia szkody na rzecz każdego pokrzywdzonych		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. z/s w (...)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o obowiązku naprawienia szkody		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------